

Het voelt als een lot uit de loterij

Door Hilde Koster

De laatste tijd krijg ik vooral twee vragen te horen: “Waar ga je heen?”, gevolgd door “En, wát ga je daar doen?!”

Ik vertrek 4 juni naar Mexico. En daar zal ik gaan werken voor Peace Brigades International. In het veldteam. Voor een jaar. Om mensenrechtenverdedigers te beschermen. Simpele, korte antwoorden die eigenlijk vooral tot meer vragen leiden. Of het daar niet gevaarlijk is? Of ik wel weet dat er een drugsoorlog gaande is, wie die mensenrechtenverdedigers dan zijn en wat ze doen en wat is fysieke begeleiding eigenlijk? En waarom zou ik me daar dan mee willen bemoeien?

Aan het antwoord op de laatste vraag zit, naast de reden dat ik volledig achter het werk van PBI sta, ook een persoonlijke component. Ik heb antropologie en conflictstudies gestudeerd en heb altijd in het buitenland willen werken. Het liefst in een combinatie van die drie: bijdragen aan duurzame vrede in een ander land, met oog voor alle groepen in de samenleving. Wat dat betreft voelt het voor mij als een lot uit de loterij om te mogen werken voor PBI in Mexico.

Peace Brigades International zet zich in voor de mensen die voor rechten opkomen. Dikwijls niet eens hún rechten, maar de rechten van anderen: advocaten, vakbondsleiders, familieleden van vermisten en inheemse organisaties. Het bijzondere daarvan vind ik dat PBI deze organisaties pas begeleidt als de organisaties daar zélf om vragen. PBI helpt mensen die zelf wat aan hun problemen doen, op hun eigen manier, via de mensenrechten die hen door de staat zelf zijn toegekend.

Ik heb bewondering voor de Mexicaanse advocaten, vakbondsleiders en mensenrechtenverdedigers die zich al zo lang inzetten voor hun recht. Dat ik, door bijna alleen mijn aanwezigheid al, hen kan helpen veiliger hun werk te doen vind ik fascinerend. Het is bijna de enige hulp die deze mensen nodig hebben, de rest kunnen ze zelf. Ik ben trots en blij dat ik ze mag helpen.